

Гео Милев

Артюр Рембо

Цялото литературно дело на Рембо е създадено на 15-, 16-, 17-, 18-годишна възраст.

Едно дете – дръзко, невъзпитано, амбициозно – един истински гамен, който идва от дълбоката провинция, за да покори Париж и света.

Така Рембо – богопризван авантюрист – се втурва ненадейно сред полираната литература от онова време, вдъхновен от гордост и презрение: носи със себе си бунт и оставя раздор:

Racine – reuh! Victor Hugo – pouah! Homere-oh! lala!...

Сам изгаря току-що напечатаната своя книга, неспирно викан от далечния глас на кръгзорите: Англия, Холандия, Скандинавия, Кипър, Арабия, Абисиния, Етиопия – камилар в пустинята, търговец на слонова кост, фабрикант на куршуми за Менелик...

Един хаос, в който се зараждат цели слънчеви системи: така, едва на 19 години, Артю̀р Рембо се отказва от поезията. Когато в 1891 г. той издъхва в една болница в Марсилия, възвърнал се от дълги странствания – никакъв шум не повдига тая смърт. Верленовите славословия за него в книгата „Poets Maudits“ („Прокълнати поети“, 1884 г.) му бяха създали само ограничена известност.

Своето пълно и истинско значение поезията на Артю̀р Рембо доби-ва едва днес. Един хаос, от който се ражда звезда едва след половин век. Една гениалност, която едва днес добива своята правда.

Иронията на Виктор Хю̀го (1871): „един Шекспир-дете“, се превръща днес в истина: отричащ, разбиващ, презиращ всичко, Рембо изпреварва развитието на литературата с половин век. Неговата поезия внася бунт във всяка симетрична красота, във всяка мелодична музика – за да включи в себе си законите на една нова красота и ритъма на една нова музика: красотата на контрастите и музиката на дисонансите: сложната хармония на свръхлогичния слух: това, което днес се нарича експресионизъм.

Двама поети от епохата на символизма сочат пътищата, в които едва днес тръгва поезията – не, цялото изкуство: „една художествена форма, възприемчива за всеки смисъл“: Рембо и Маларме.

И двамата бяха чужди и неразбрани за времето си. Техният идеал бе по-голям от времето. Тяхното слово, като всяко пророческо слово, отиваше отвъд времето.

Геният има един отличителен белег: че изпреварва времето си: Артю̀р Рембо.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11382>]